

Ἡ φύσις, ἐνόμιζες, ὅτι τοὺς περετῆρες ἀτάραχος.

Ἡ Λίτσα ἐθρήνει, ὁ Ἐραστος ἔκλαιεν τὴν ἀφῆκεν. Αὐτὴ ἐγονυπέτησεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ ἔβλεπε τὸν Ἐραστον, ὅστις ἀπεμακρύνετο ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον, καὶ ἐπὶ τέλους ἐξηφάνισθη.

Ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, καὶ ἡ Λίτσα, ἐγκαταλειμμένη, δυστυχῆς, ἀπώλεσε τὰς αἰσθήσεις καὶ τὴν μνήμην της.

Συνῆλθε καὶ τὸ φῶς τῆ ἐράνη μελαγχολικὸν καὶ θλιβερόν. Πᾶσαι αἱ τέρψεις τῆς φύσεως ἀπώλεσθησαν δι' αὐτὴν μετὰ τοῦ εὐνοουμένου τῆς καρδίας της.

— Ἀχ! — ἐσκέπτετο — διατί ἔμεινα εἰς αὐτὴν τὴν ἔρημον; Τί με κρατεῖ νὰ πετάξω καὶ νὰ ἀκολουθήσω τὸν ἀγαπητόν μου Ἐραστον; Ὁ πόλεμος δὲν με φοβίζει· φοβοῦμαι μόνον ἐκεῖ, ὅπου δὲν εἶνε ὁ σύντροφός μου. Στάσου, στάσου, Ἐραστέ μου, τρέχω κατόπιν σου.

Καὶ ἤθελε νὰ τρέξη, ἀλλ' ἡ σκέψις «ἔχω μητέρα» τὴν ἐκράτησεν. Ἐστέναξε καὶ κλίνασα τὴν κεφαλὴν, ἐπορεύθη μὲ ἐλαφρὸν βῆμα εἰς τὴν καλύβην της.

Ἀπ' αὐτῆς τῆς ὥρας αἱ ἡμέραι ἦσαν δι' αὐτὴν ἡμέραι πόθου καὶ θλίψεως. Τὴν θλίψιν ὅμως ταύτην ὤφειλε νὰ ἀποκρύψῃ ἀπὸ τὴν φιλόστοργον μητέρα της· καὶ διὰ τοῦτο περισσότερον ὑπέφερον ἡ πτωχὴ καρδιά της.

Τότε μόνον ἡ Λίτσα ἐλάμβανεν ἀναψυχὴν, ὅτε ἐκρύβετο μόνη εἰς τὸ βῆθος τοῦ δάσους, ἔνθα ἠδύνατο ἐλευθέρως νὰ χύνη δάκρυα καὶ νὰ στεναζῇ διὰ τὸν ἀποχωρισμὸν τοῦ ἀγαπητοῦ της.

Πολλὰκις ἡ μελαγχολικὴ τρυγῶν συνήνου τὴν θρηνώδη φωνὴν της μὲ τοὺς στεναγμοὺς τῆς Λίτσης. Ἄλλ' ἐνίοτε — σπανίως ὅμως — χρυσὴ ἀκτίς ἐλπίδος, ἀκτίς παρηγορίας, διέλυε τὸ σκότος τοῦ ἄλγους.

— Ὅταν θὰ γυρίσῃ πόσον θὰ εἶμαι εὐτυχῆς! πῶς θὰ ἀλλάξουν ὅλα.

Μόνη ἡ σκέψις αὐτὴ ἐλάμπρυνε τὸ βλέμμα της, τὰ ρόδα ἀνέζων εἰς τὰς παρειάς της καὶ ἐμειδία ὡς πρῶτα τοῦ Μαιου μετὰ τρικυμιώδη νύκτα.

Οὕτω παρήλθον δύο σχεδὸν μῆνες.

Ἡμέραν τινὰ ἡ Λίτσα ἐπορεύθη εἰς τὴν Μόσχαν διὰ νὰ ἀγοράσῃ τριακταφυλλόρερον, μὲ τὸ ὅποιον ἡ μήτηρ της ἔπλυνε τοὺς ὀφθαλμούς της. Εἰς μεγάλην τινὰ ὀδὸν ἀπήντησε κομψὴν ἄμαξαν καὶ ἐν αὐτῇ εἶδε τὸν Ἐραστον. «Ἀχ!» ἐκραύγασε, καὶ ἔτρεξε πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἡ ἄμαξα διήλθε καὶ προῦχώρησε πρὸς τὴν αὐλήν.

Ὁ Ἐραστος ἐξῆλθεν αὐτῆς καὶ ἠτοιμάζετο νὰ ἀνέλθῃ τὴν κλίμακα μεγάλης τινὸς οἰκίας, ὅτε αἴφνης εὐρέθη εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Λίτσης. Ὁχρίσας καὶ χωοῖς νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὰς κραυγὰς της, ἔλαβεν αὐτὴν ἐκ τῆς χειρὸς, τὴν ἔσυρεν εἰς γραφεῖόν τι, τοῦ ὁποίου ἔκλεισε τὴν θύραν καὶ τῇ εἶπε :

— Λίτσα! αἱ περιστάσεις ἤλλαξαν, ἡρραβωνίσθη· πρέπει νὰ με ἀφήσῃς ἡσυχῶν, καὶ χάριν τῆς ἰδικῆς σου ἡσυχίας νὰ με λησμονήσῃς. Σὲ ἡγάπων καὶ σὲ ἀγαπῶ

ἀκόμη, δηλαδὴ ἐπιθυμῶ ἐξ ὅλης καρδίας τὸ καλόν σου. Ἴδου τριακόσια φράγκα, λάβε τὰ—καὶ τῇ ἔθηκεν αὐτὰ εἰς τὸ θυλάκιόν της—ἄφρασε με νὰ σὲ φιλήσω διὰ τελευταίαν φοράν, καὶ πῆγαινε εἰς τὸ σπῆτί σου.

Προτοῦ προφθάσῃ αὐτὴ νὰ συνέλθῃ τὴν ἐξήγαγε τοῦ γραφεῖου καὶ εἶπεν εἰς τὸν ὑπῆρέτην του·

— Ὁδήγησε ἐξω αὐτὴν τὴν κόρην.

Ἡ καρδιά μου κατακλύζεται ὑπὸ αἵματος τὴν στιγμὴν ταύτην. Λησμονῶ τὸν ἄνθρωπον ἐν τῷ Ἐράστῳ, εἰμι ἕτοιμος νὰ ἀναθεματίσω αὐτόν, ἀλλ' ἡ γλώσσά μου δὲν κινεῖται. Ἐγείρω τὸ βλέμμα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ δάκρυα κυλίσονται ἐπὶ τῶν παρειῶν μου. Ἀχ! διατί δὲν γράφω κἀλλιον μυθιστορίαν, ἀλλὰ θλιβεράν ἱστορίαν;

Λοιπὸν ὁ Ἐραστος ἠπάτησε τὴν Λίτσαν, εἰπὼν αὐτῇ ὅτι πορεύεται εἰς τὸν στρατόν;

Ὅχι, πράγματι, ἦτο εἰς τὸν στρατόν, ἀλλ' ἀντὶ νὰ μάχηται κατὰ τῶν ἐχθρῶν, ἔπαυσε καὶ ἀπώλεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν του. Ἡ εἰρήνη ταχέως ἀπεκατέστη καὶ ὁ Ἐραστος ἐπέστρεψεν εἰς Μόσχαν κατὰ χρεως. Ἐν μόνον τῷ ἔμεινε ἓνα διηρηθῶν τὰ πάντα: νὰ νομφευθῇ προβεβηκυῖαν πλουσίαν χήραν, ἥτις ἡγάπα αὐτόν πρό πολλοῦ. Τὸ ἀπεράσισε καὶ ἔσπευσε νὰ ζήσει μετ' αὐτῆς, ἀφιερῶσας διὰ τὴν δυστυχῆ Λίτσαν εἰλικρινῆ μόνον στεναγμόν! Ἀλλὰ πάντα ταῦτα δύναται νὰ τὸν δικαιώσωσι;

Μόνη ἐν τῇ ὁδῷ ἡ Λίτσα εὐρίσκειτο εἰς τοιαύτην κατάστασιν, ὥστε ἡ γραφὴ ἀδυνατεῖ νὰ τὴν περιγράψῃ.

— Ἐκεῖνος, ἐκεῖνος μὲ ἐδίωξε; Ἀγαπᾷ ἄλλην; ἐχάθην!

Αὐτὰ ἦσαν οἱ συλλογισμοὶ της, τὰ αἰσθημάτά της! Δεινὴ λιποθυμία διέκοψε τὰ πάντα ἐπ' ὀλίγον.

Εὐσπλαγχνικὴ τις κυρία διερχομένη ἐκεῖθεν ἔστη πρό τῆς ἐκτάδην κειμένης Λίτσης, καὶ προσεπάθει νὰ τὴν βοηθήσῃ. Ἡ δυστυχῆς ἠνέφξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἠγέρθη, τῇ βοήθειά της καλῆς ἐκεῖνης γυναικὸς, τὴν νύχαριστήσε καὶ ἀνεχώρησε χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ποῦ διηυθύνετο.

— Δὲν εἰμπορῶ νὰ ζήσω — ἐσκέπτετο ἡ Λίτσα — δὲν εἰμπορῶ... Ἄς ἐπερτεν ἐπάνω μου ὁ οὐρανός! Ἄς ἦνοιγεν ἡ γῆ νὰ με καταπιῇ τὴν δυστυχισμένην!... Ὅχι, ὁ οὐρανός δὲν πέφτει, ἡ γῆ δὲν σειέται. Δυστυχία μου!

Ἐξῆλθε τῆς πόλεως καὶ εὐρέθη αἴφνης εἰς τὸ χεῖλος τῆς βαθείας δεξαμενῆς, ὑπὸ τὴν σκιάν τῶν γηραιῶν δρυῶν, αἵτινες πρό τινων ἐβδομαδῶν ἦσαν ἄφωνοι μάρτυρες τῶν ὀλίγων εὐδαιμόνων στιγμῶν της.

Ἡ ἀνάμνησις αὐτῆ κατεσπάραξε τὴν καρδίαν της· ἡ φοβερωτέρα ψυχικὴ ἀγωνία ἐξωγραφίζετο εἰς τὸ πρόσωπόν της.

Μετ' ὀλίγας στιγμὰς ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Παρετήρησε πῆριξ, καὶ εἶδε τὴν θυγάτέρα τοῦ γειτόνος της—δεκαπενταετίδα κόρην—διερχομένην ἐκεῖθεν· τὴν ἔκραξεν, ἐξήγαγεν τοῦ θυλακίου της τὰ χρήματα, τὰ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν καὶ τῇ εἶπε·

— Ἀγαπητῆ μου Ἀννέτα, ἀκριβὴ μου

φίλη! δῶσε αὐτὰ τὰ χρήματα εἰς τὴν μητέρα μου — δὲν εἶνε κλεμμένα — εἰπέ της ὅτι ἡ Λίτσα αἰσθάνεται ὅτι πταίει, ὅτι τῆς ἔκρυπτα τὴν ἀγάπην μου ἀπὸ ἓνα σκληρόν, τὸν Ἐ... Ἀλλὰ διατί νὰ μάθῃ τὸ ὄνομά σου; Εἰπέ ὅτι μὲ ἐπρόδωκε, παρρακάλεσέ την νὰ μὲ συγχωρήσῃ· ὁ Θεὸς θὰ τὴν βοηθήσῃ φίλησέ της τὸ χεῖρ, ὅπως φιλῶ ἐγὼ τώρα τὸ ἰδικόν σου· εἰπέ της ὅτι ἡ ἄμοιρη ἡ Λίτσα παρήγγειλε νὰ τὴν φιλήσῃς ὅτι ἐγὼ...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἐρρίφθη εἰς τὸ ὕδωρ.

Ἡ Ἀννέτα ἐφώνησεν, ἔκλαυσεν, ἀλλὰ δὲν ἠδυνήθη νὰ τὴν σώσῃ. Ἐτρεξεν εἰς τὸ χωρίον, συνήχθησαν ἄνθρωποι καὶ ἀνεσυραν τὴν Λίτσαν, ἀλλ' αὐτὴ ἦτο νεκρά.

Οὕτως ἐτελεύτησεν ἡ Λίτσα, ἡ ὠραία καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα. Ὅταν ἐκεῖ, εἰς τὴν νέαν ζωὴν, θὰ ἀνταμωθῶμεν, θὰ σὲ γνωρίσω, τρυφερὰ Λίτσα!

Τὴν ἔθαψαν πλησίον τῆς δεξαμενῆς, ὑπὸ σκιερὰν δρῦν καὶ ἐπηξαν ξύλινον σταυρὸν ἐπὶ τοῦ τάφου της.

Ἐδῶ πολλάκις σταματῶ καὶ βυθίζομαι εἰς ρεμβασμούς, ἱσταμενος εἰς τὴν θέσιν ὅπου ἐγκλείονται τὰ ὄστα τῆς Λίτσης. Ἐμπροσθέν μου ὑπάρχει ἡ δεξαμενὴ ὑπεράνω μου σείονται τὰ φύλλα τῶν δρυῶν.

Ἡ μήτηρ τῆς Λίτσης ἔμαθε τὸν τρομερὸν τῆς θυγατρὸς της θάνατον καὶ τὸ αἷμά της ἐπάγασεν ἐκ φοικῆς—οἱ ὀφθαλμοὶ της ἐκλείσθησαν διὰ παντός.

Ἡ καλύβη ἠρημώθη. Σουρίζει ἐντός αὐτῆς ὁ ἄνεμος καὶ οἱ δεῖσιδαίμονες χωρικοὶ, ἀκούοντες τὴν νύκτα τὸν ἀπαισίον τοῦτον συριγμόν, λέγουσιν:

«Ἐκεῖ βουγγαεὶ ὁ βρυκόλακας· ἐκεῖ ἀναστεναζει ἡ Λίτσα!»

Ὁ Ἐραστος μέχρι τοῦ θανάτου του ὑπῆρξε δυστυχῆς. Ἀπὸ ἔμαθε τὸ τέλος τῆς ἀτυχῆς Λίτσης, δὲν ἠδύνατο νὰ ἀναπαυθῆ, νομισίας ἐκυτὸν φονεῖ.

Τὸν ἐγνώρισα ἐν ἔτος πρό τοῦ θανάτου του. Ὁ ἴδιος μοὶ διηγήθη τὴν ἱστορίαν αὐτὴν καὶ μὲ ὠδήγησεν εἰς τὸ μνημα τῆς Λίτσης.

Κ. Γ.

ΤΕΛΟΣ

ΕΞΕΔΟΘΗ ΑΡΤΙ:

ΛΕΩΝ ΛΕΩΝΗΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΣΑΝΔΗΣ

Κατὰ μετάφρασιν Ι. Ἰσιδωρίδου Σκυλλίσση

Τιμᾶται δραχμῶν 2.

Ταχυδρομικῶς ἀποστελλόμενον 2,20.

ΥΠΟ ΤΑ ΠΙΕΣΤΗΡΙΑ:

ΑΠΟΜΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΑΔΙΚΗΣ ΔΕ-ΜΕΡΒΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ

MAXIMILIEN PERRIN

Φύλλα προηγουμένα εὐρίσκονται εἰς τὸ γραφεῖον τῶν Ἐκλεκτῶν Μυθιστορημάτων, τιμώμενα ἀντὶ λεπτῶν 10 διὰ τοὺς ἐν Ἑλλάδι καὶ 20 διὰ τοὺς ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἀποστέλλονται δὲ εἰς τὸν αἰτήσοντα ἅμα τῇ παραλαβῇ τοῦ ἀντιτίμου.